

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে শ্ৰীমত পাইছা যে আত্মা-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা, কোনো কথাতে তোমালোকে আৰ্গিউ (তৰ্ক) কৰিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: বুদ্ধিযোগ স্বচ্ছ হৈ পিতাৰ লগত যাতে যুক্ত হ'ব পাৰে, তাৰ কোনটো যুক্তি ৰচা আছে?

উত্তৰ: 7 (সাত) দিনৰ ভট্টী। কোনোবা নতুন আহিলে তেওঁক 7 দিনৰ কাৰণে ভট্টীত বঢ়োৱা যাৰ দ্বাৰা বুদ্ধিৰ মলীনতা আঁতৰিব আৰু গুপ্ত পিতা, গুপ্ত পঢ়া আৰু গুপ্ত উত্তৰাধিকাৰক জানিব পাৰিব। যদি এনেয়ে বহি যায় তেন্তে বিবুদ্ধিত পৰিব, একোৱেই বুজি নাপাব।

গীত: জাগ ছজনিয়াঁ জাগ..... (জাগা প্ৰিয়তমাসকল জাগা....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলক জ্ঞানী আত্মা কৰি তুলিবৰ কাৰণে এনেকুৱা যিবোৰ গীত আছে সেয়া শুনাই পাচত তাৰ অৰ্থ বাখ্যা কৰিবলগীয়া হয় তেতিয়া আনক শুনাব পাৰিব। গম পাবা যে কিমানলৈকে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিততো ওপৰৰ পৰা ধৰি মূলধাম, সূক্ষ্মধাম, স্থূলধামৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ গোটেই ৰহস্য যেন চমকিত হৈ থাকে। পিতাৰো এই জ্ঞান আছে যি তোমালোকক শুনায়। এয়া হৈছে একেবাৰে নতুন জ্ঞান। যদিও শাস্ত্ৰ আদিত নাম উল্লেখ আছে কিন্তু সেই নাম ল'লে তেওঁলোক তোমালোকৰ পিচত পৰি যাব, *ডিবেট* (তৰ্ক) কৰিবলৈ লাগি যাব। ইয়াততো একেবাৰে সাধাৰণ ৰীতিৰে বুজায় - ভগৱানুবাচ, মোক স্মৰণ কৰা, মইহে পতিত-পাৱন হওঁ। কেতিয়াও কৃষ্ণক বা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰ আদিক পতিত-পাৱন বুলি নকয়। সূক্ষ্মধামৰ নিবাসীসকলকো তোমালোকে পতিত-পাৱন বুলি নোকোৱা তেনেস্থলত স্থূলধামৰ মনুষ্য পতিত-পাৱন কেনেকৈ হ'ব পাৰে? এই জ্ঞানো তোমালোকৰ বুদ্ধিতহে আছে। শাস্ত্ৰৰ বিষয়ে বেছিকৈ *আৰ্গিউ* (তৰ্ক) কৰাতো ভাল নহয়। বহুত বাদ-বিবাদ হৈ যায়। ইজনে-সিজনক লাঠিও মাৰিবলৈ লাগি যায়। তোমালোককতো বহুত সহজ কৰি বুজোৱা হয়। শাস্ত্ৰৰ কথাবোৰত *টু মাচ* (অতি বেছিকৈ) যাব নালাগে। মূল কথা হৈছেই আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ। নিজকে আত্মা বুলি বুজিব লাগে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটো শ্ৰীমত হৈছে মুখ্য। বাকী হৈছে *ডিটেল* (বিস্তাৰ)। বীজ কিমান সৰু, বাকী বৃক্ষৰ বিস্তাৰ হয়। যেনেকৈ বীজত গোটেই জ্ঞান সমাহিত হৈ আছে তেনেকৈ এই গোটেই জ্ঞানো বীজত সমাহিত হৈ আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত বীজ আৰু বৃক্ষ স্পষ্ট হৈ গ'ল। যেনেকৈ তোমালোকে জানা তেনেকৈ আন কোনেও বুজিব নোৱাৰে। বৃক্ষৰ আয়ুসেই দীঘলীয়া কৰি লিখি দিলে। পিতাই বহি বীজ আৰু বৃক্ষৰ বা ডামাৰ ৰহস্য বুজায়। তোমালোক হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। কোনোবা নতুন আহিলে, বাবাই যদি মহিমা কৰে যে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তানসকল, তেন্তে কোনেও বুজিব নোৱাৰিব। তেওঁলোকেতো নিজকে সন্তান বুলিয়েই নাভাবে। এই পিতাও গুপ্ত গতিকে জ্ঞানো গুপ্ত, উত্তৰাধিকাৰো (সম্পত্তিও) গুপ্ত। নতুন কোনোবাই শুনিলে বিবুদ্ধিত পৰিব সেয়েহে 7 দিনৰ ভট্টীত বহোৱা হয়। এয়া যি 7 দিনৰ ভাগৱত বা ৰামায়ণৰ পাঠ ৰাখে, বাস্তৱতে এয়া এই সময়ত 7 দিনলৈ ভট্টীত ৰখা হয় যাতে বুদ্ধিত যি ময়লা আদি আছে সেয়া আঁতৰি যায় আৰু বুদ্ধিযোগ পিতাৰ সৈতে যুক্ত হৈ যায়। ইয়াত সকলো ৰোগী। সত্যযুগত এই ৰোগ আদি নাথাকে। এয়া আধাকল্পৰ ৰোগ, 5 বিকাৰৰ ৰোগ বহুত ভয়ানক। তাততো দেহী-অভিমানী হৈ থাকে, এইটো জানে যে মই আত্মাই এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা লওঁ। আগতীয়াকৈ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। তোমালোকক কালৰ ওপৰত জয়ী কৰি তোলা হয়। কাল কাল মহাকাল বুলি কয়। মহাকালৰো মন্দিৰ থাকে। শিখ লোকসকলৰ আকৌ অকাল আসন আছে। বাস্তৱতে অকাল আসন হৈছে এই ক্ৰকুটি, য'ত আত্মা বিৰাজমান হয়। সকলো আত্মাই এই অকাল আসনত বহি আছে। এয়া পিতাই বহি বুজায়। পিতাৰ নিজৰ আসনতো নাই। তেওঁ আহি এওঁৰ (ব্ৰহ্মা বাবা) এইখন আসন লয়। এইখন আসনত বহি তোমালোক সন্তানসকলক ময়ূৰ সিংহাসনৰ (হীৰা জড়িত আসন) যোগ্য কৰি তোলে। তোমালোকে জানা যে সেই ময়ূৰ সিংহাসন কেনেকুৱা হ'ব য'ত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিৰাজমান হয়। ময়ূৰ সিংহাসনৰ গায়ন কৰা হোৱা নাই জানো।

বিচাৰ কৰিব লাগে, তেওঁক ভোলানাথ ভগৱান বুলি কিয় কোৱা হয়? ভোলানাথ ভগৱান বুলি ক'লে বুদ্ধি ওপৰলৈ গুছি যায়। সাধু-সন্ত আদিয়ে আঙুলিৰে ইংগিতো এনেকৈ নিদিয়ে জানো যে তেওঁক স্মৰণ কৰা। যথার্থ ৰীতিৰেতো কোনেও জানিব নোৱাৰে। এতিয়া পতিত-পাৱন পিতা সন্মুখত আহি কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। *গেৰেণ্টি* (প্ৰতিশ্ৰুতি) আছে। গীতাতো লিখা আছে কিন্তু তোমালোকে যদি গীতাৰ এটা উদাহৰণ দেখুওৱা তেন্তে তেওঁলোকে 10 টা উলিয়াব, সেয়েহে দৰকাৰ নাই। যিয়ে শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছে তেওঁলোকে ভাবে আমি তৰ্ক কৰিব পাৰিম।

তোমালোক সন্তানসকলে যিয়ে এই শাস্ত্ৰ আদিক নাজানাই, তোমালোকে কেতিয়াও তাৰ নামো ল'ব নালাগে। কেৱল কোৱা - ভগৱানে কয়, মোক নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা, তেওঁকহে পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়। গায়নো কৰে - পতিত-পাৱন সীতাৰাম... সন্ন্যাসীসকলেও য'তে ত'তে ভজন-কীৰ্তন কৰি থাকে। এনেকুৱা মত-মতান্তৰতো বহুত আছে নহয় জানো। এই গীতবোৰ কিমান সুন্দৰ, *ড্ৰামাৰ প্লেণ* (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি কল্পই-কল্পই এনেকুৱা গীত ৰচনা কৰে, যেন তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণেহে ৰচনা কৰা হৈছে। এনেকুৱা ভাল-ভাল গীত আছে। উদাহৰণ স্বৰূপে, নয়নহীনক পথ দেখুওৱা প্ৰভু। প্ৰভু বুলি জানো কৃষ্ণক কয়। প্ৰভু বা ঈশ্বৰ বুলি নিৰ্কাৰজনকহে ক'ব। ইয়াত তোমালোকে কোৱা - বাবা, পৰমপিতা পৰমাত্মা হয়। হওঁতে তেৱোঁ আত্মাই নহয় জানো। ভক্তি মার্গত বহুত টু মাচ (অতি বেছি)লৈ গুছি গৈছে। ইয়াততো একেবাৰে সহজ কথা। 'অল্ফ' আৰু 'বে'। অল্ফ হৈছে আল্লাহ, বে হৈছে বাদশ্বাহী - ইমানেই সহজ কথা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। যথাযথ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক আছিল, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল। গতিকে পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোক এনেকুৱা সম্পূৰ্ণ হ'বগৈ। যিমানৈ যিয়ে স্মৰণ কৰে আৰু সেৱা কৰে সিমানৈ তেওঁ উচ্চপদ প্ৰাপ্ত কৰে। সেয়া বুজিও পায়, স্কুলত ষ্টুডেণ্টে (বিদ্যার্থীয়ে) বুজি নাপায় জানো যে মই কমকৈ পঢ়িছোঁ! যিয়ে পুৰা এটেনশ্বন (মনোযোগ) নিদিয়ৈ তেতিয়া শেষৰ ফালে বহি থাকে, তেন্তে নিশ্চয় ফেইল হৈ যাব।

নিজকে ৰিফ্ৰেচ (সতেজ) কৰিবলৈ জ্ঞানৰ যিবোৰ ভাল ভাল গীত ৰচনা কৰা হৈছে সেইবোৰ শুনিব লাগে। এনেকুৱা গীত নিজৰ ঘৰত ৰাখিব লাগে। কাৰোবাক ইয়াৰ ওপৰত বুজাবও পাৰিবা। কেনেকৈ পুনৰায় মায়াৰ ছায়া পৰে। শাস্ত্ৰততো এই কথাবোৰ নাই যে কল্পৰ আয়ুস 5 হাজাৰ বছৰ হয়। ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি আধা আধা হয়। এই গীতবোৰো কোনোবাইতো ৰচনা কৰিছে। পিতা বুদ্ধিমানৰ বুদ্ধি হয় সেয়েহে কাৰোবাৰ বুদ্ধিত আহিছে যি বহি ৰচনা কৰিছে। এই গীত আদি শুনিও তোমালোকৰ ওচৰলৈ অহা বহুতে ধ্যান গুছি গৈছিল। এদিন আহিব যেতিয়া এই গীত গোৱাসকলো তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব। পিতাৰ মহিমা এনেকুৱা গীত গাব যে অন্তৰ চুই যাব। এনেকুৱা এনেকুৱা গায়কো আহিব। সুৰৰ ওপৰতো নিৰ্ভৰ কৰে। গায়ন বিদ্যা (গীত গোৱা কলা)ৰো বহুত নাম আছে। এতিয়াতো এনেকুৱা কোনো নাই। কেৱল এটা গীত ৰচনা কৰিছিল - কিমান মিঠা কিমান মৰমৰ... পিতা বহুত মিঠা বহুত মৰমৰ হয় সেইবাবেতো সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে। এনেকুৱা নহয় যে দেৱতাসকলে তেওঁক স্মৰণ কৰে। চিত্ৰবোৰত ৰামৰ আগতো শিৱক দেখুৱাই দিছে, ৰামে পূজা কৰি আছে। এইটো ভুল। দেৱতাসকলে জানো কাৰোবাক স্মৰণ কৰে। স্মৰণ মনুষ্যই কৰে। তোমালোকো এতিয়া মনুষ্য আকৌ দেৱতা হ'বগৈ। দেৱতা আৰু মনুষ্যৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। সেই দেৱতাসকলেই পুনৰ মনুষ্য হয়। কেনেকৈ চক্ৰ ঘূৰি থাকে, সেয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া জানিছা যে আমি সঁচাকৈ দেৱতা হওঁগৈ। এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ, নতুন সৃষ্টিত দেৱতা বুলি ক'ম। এতিয়া তোমালোক আচৰিত হৈ যোৱা। এই ব্ৰহ্মা যি এই জন্মত প্ৰথমে পূজাৰী আছিল তেওঁ নিজেই শ্ৰী নাৰায়ণৰ মহিমা গাইছিল, নাৰায়ণৰ প্ৰতি বহুত প্ৰেম আছিল। এতিয়া আচৰিত হয়, ময়েই সেয়া হৈ আছোঁ। তেন্তে কিমান সীমাহীন আনন্দত থাকিব লাগে। তোমালোক হ'লা আনন'ন ৱাৰিয়ৰ্চ (অজ্ঞাত যোদ্ধা), নন্ ভায়োলেণ্ট (অহিংসক)। সঁচাকৈয়ে তোমালোক ডবল অহিংসক হোৱা। কাম কটাৰীও নচলোৱা আৰু যুঁজো নকৰা। কাম বেলেগ বস্তু, ক্ৰোধ বেলেগ বস্তু। গতিকে তোমালোক হৈছা ডবল অহিংসক। নন্ ভায়োলেণ্ট সেনা। সেনা শব্দটিৰ কাৰণে তেওঁলোকে আকৌ সেনা থিয় কৰাই দিছে। মহাভাৰতৰ যুদ্ধত পুৰুষৰ নাম দেখুৱাইছে। নাৰীৰ নাম নাই। বাস্তৱত তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি। মেজৰিটি (সংখ্যাগৰিষ্ঠ) তোমালোকৰ হোৱাৰ বাবে শিৱ শক্তিসেনা বুলি কোৱা হয়। এই কথাবোৰ পিতাইহে বহি বুজায়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে নৱযুগক স্মৰণ কৰা। সৃষ্টিত কোনেও নৱযুগৰ বিষয়ে নাজানে। তেওঁলোকে ভাবে নৱযুগ 40 হাজাৰ বছৰৰ পাচত আহিব। সত্যযুগ হৈছে নৱযুগ, এয়াতো একেবাৰে ক্লীয়াৰ (স্পষ্ট)। সেয়েহে পিতাই ৰায় দিয়ে, এনেকুৱা ভাল ভাল গীত শুনি ৰিফ্ৰেচ হ'বা আৰু আনকো বুজাবা। এই সকলোবোৰ হৈছে যুক্তি। ইয়াৰ অৰ্থও কেৱল তোমালোকেহে বুজি পোৱা। নিজক ৰিফ্ৰেচ কৰিবলৈ বহুত ভাল ভাল গীত আছে। এই গীতবোৰে বহুত সহায় কৰে। অৰ্থ বাখ্যা কৰিব লাগে তেতিয়া মুখ খোল খাব। আনন্দিতো হ'বা। বাকী যিয়ে বেছি ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে তেওঁলোকৰ কাৰণে পিতাই কয়, ঘৰত বহি পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি মাত্ৰ এইটো মন্ত্ৰ স্মৃতিত ৰাখা - পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু পবিত্ৰ হোৱা। আগতে পুৰুষসকলে পত্নীক কৈছিল, ভগৱানকতো ঘৰতো স্মৰণ কৰিব পাৰা, তেন্তে আকৌ মন্দিৰ আদিত গৈ হাবাখুৰি খাই ফুৰাৰ কি দৰকাৰ? মই তোমাক ঘৰতে মূৰ্তি আনি দিছোঁ, ইয়াতে বহি স্মৰণ কৰা, ঠেলা হেঁচা খাবলৈ কিয় যোৱা? এনেকৈ বহুত পুৰুষে ত্ৰীসকলক যাবলৈ নিদিছিল। কথাতো একেটাই, পূজা কৰিব লাগে আৰু স্মৰণ কৰিব লাগে। এবাৰ দেখাৰ পাচত এনেও স্মৰণ কৰিব কৰিব পাৰি। কৃষ্ণৰ চিত্ৰতো কমল (গতানুগতিক) - ময়ূৰৰ পাখিৰ মুকুটধাৰী। তোমালোক সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা - কেনেকৈ তাত জন্ম হয়, সেয়াও সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা,

কিন্তু তোমালোকে জানো তেওঁৰ ফটো উলিয়াব পাৰিবা? একুৰেট (নিখুঁতকৈ) কোনেও উলিয়াব নোৱাৰে। দিব্য দৃষ্টিৰে মাত্ৰ চাব পাৰে, বনাব নোৱাৰে, অৱশ্যে হয় দেখাৰ পাচত বৰ্ণনা কৰিব পাৰে, বাকী পেইন্ট আদি কৰিব (চিত্ৰ আঁকিব) নোৱাৰে। বুদ্ধিমান পেইন্টাৰ (চিত্ৰকৰ) হ'লেও, সাক্ষাৎকাৰ হ'লেও একুৰেট ফিচাৰ (নিখুঁত চেহৰা) অংকন কৰিব নোৱাৰে। গতিকে বাবাই বুজাইছে, কাৰো সৈতে বেছি আৰ্গিউ (তৰ্ক) কৰিব নালাগে। কোৱা, তোমালোকৰ কথা হৈছে পাবন হোৱাৰ। আৰু শান্তি বিচৰা যদি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু পবিত্ৰ হোৱা। পবিত্ৰ আত্মা ইয়াত থাকিব নোৱাৰে। তেনে আত্মা উভতি ওলি যাব। আত্মাসকলক পাৱন কৰি তোলাৰ শক্তি এজন পিতাৰ আছে, অন্য কোনেও পাৱন কৰি তুলিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এইখন হৈছে ষ্টেজ (মঞ্চ), ইয়াত নাটক হয়। এই সময়ত গোটেই ষ্টেজত ৰাৱণৰ ৰাজ্য। গোটেই সমুদ্ৰৰ ওপৰত সৃষ্টি থিয় হৈ আছে। এয়া হৈছে বেহদৰ (অসীমিত) দ্বীপ। সেয়া হৈছে হদৰ (সীমিত)। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। য'ত আধাকল্প দৈৱী ৰাজ্য, আধাকল্প আসুৰি ৰাজ্য হয়। এনেয়েতো খণ্ডবোৰ পৃথক পৃথক, কিন্তু এই সকলোবোৰ হৈছে বেহদৰ কথা। তোমালোকে জানা আমি গংগা, যমুনা নদীৰ মিঠা পানীৰ পাৰতেই থাকিমগৈ। সমুদ্ৰ আদিলৈ যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। এয়া যাক দ্বাৰকা বুলি কয়, সেয়া কোনো সমুদ্ৰৰ মাজত নাথাকে। দ্বাৰকা কোনো বেলেগ বস্তু নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা। আৰম্ভণিতে এই সন্দেহী (বাৰ্তাবাহক) আৰু গুলজাৰে বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰিছিল। এওঁলোকে ডাঙৰ ভূমিকা পালন কৰিছে কিয়নো ভট্টৰ্ঠিত সন্তানসকলক বিনোদন কৰাবলগীয়া হৈছিল। গতিকে সাক্ষাৎকাৰৰ দ্বাৰা বহুত আমোদ পাইছিল। পিতাই কয় - পাচলৈ বহুত আমোদ পাবা। সেই ভূমিকা পাচলৈ আৰু আছে। গীতো আছে নহয় - আমি যি দেখিছোঁ সেয়া তোমালোকে দেখা নাই। তোমালোকে এটাৰ পাচত এটা সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিবা। যেনেকৈ পৰীক্ষাৰ সময় কাম চাপি আহিলে তেতিয়া জনা যায় যে মই কিমান নম্বৰ লৈ পাছ কৰিম। তোমালোকৰো এয়া হৈছে পঢ়া। এতিয়া তোমালোক যদিও নলেজফুল (জ্ঞানেৰে ভৰপূৰ) হৈ বহি আছা সকলোৱে ফুল (ভৰপূৰ)তো নহয়। স্কুলত সদায় ক্ৰমানুসৰি হয়। এইটোও জ্ঞান আছে - মূলধাম, সূক্ষ্মধাম, তিনিওলোকৰ তোমালোকৰ জ্ঞান আছে। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰক তোমালোকে জানা, এয়া পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। পিতাই কয় - তোমালোকক যি জ্ঞান দিছোঁ সেয়া আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তোমালোকৰ ওপৰত এতিয়া বেহদৰ দশা। কিছুমানৰ ওপৰত বৃহস্পতিৰ দশা, কিছুমানৰ ওপৰত ৰাহুৰ দশা চলিলে তেতিয়া চণ্ডাল আদি হ'বগৈ, এয়া হৈছে বেহদৰ দশা, সেয়া হৈছে হদৰ দশা। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ কথা শুনায়, বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। তোমালোকে অনেকবাৰ বাদশ্বাহী লৈছা আৰু হেৰুৱাইছা, এয়াতো একেবাৰে সঁচা কথা। নাথিং নিউ (একো নতুন কথা নহয়), তেতিয়াহে তোমালোক সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব পাৰিবা, নহ'লে মায়াই শ্বাসৰুদ্ধ কৰি দিব।

তোমালোক সকলো হৈছা এজন প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা। সকলো প্ৰেমিকাই সেই এজন প্ৰেমিককে স্মৰণ কৰে। তেওঁ আহি সকলোকে সুখ দিয়ে। আধাকল্প তেওঁক স্মৰণ কৰিছা, এতিয়া তেওঁক পাইছা তেন্তে কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবৰ কাৰণে *নাথিং নিউ* (একো নতুন কথা নহয়)ৰ পাঠ দূত কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতাই আমাক বেহদৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) দি আছে - এইটো আনন্দত থাকিব লাগে।

(2) জ্ঞানৰ ভাল-ভাল গীত শুনি নিজকে *ৰিফ্ৰেচ* (সতেজ) কৰিব লাগে। তাৰ অৰ্থ উলিয়াই আনক শুনাব লাগে।

বৰদান: অনেক প্ৰকাৰৰ প্ৰবৃত্তিৰ পৰা নিবৃত্তি হওঁতা নষ্টোমোহা (নিৰ্মোহী) স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা নিজৰ প্ৰবৃত্তি, দৈৱী পৰিয়ালৰ প্ৰবৃত্তি, সেৱাৰ প্ৰবৃত্তি, হদৰ প্ৰাপ্তিৰ প্ৰবৃত্তি - এই সকলোৰে পৰা নষ্টোমোহা অৰ্থাৎ উপৰাম হ'বৰ বাবে বাপদাদাৰ স্নেহৰূপক সন্মুখত ৰাখি স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা। স্মৃতি স্বৰূপ হ'লে সহজে নষ্টোমোহা হৈ যাবা। প্ৰবৃত্তিৰ পৰা নিবৃত্তি হোৱা অৰ্থাৎ 'মই ভাৱ'ক সমাপ্ত কৰি নষ্টোমোহা হোৱা। এনেকৈ নষ্টোমোহা হোৱা সন্তানে বহুকালৰ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা বহুকালৰ প্ৰালব্ধ প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী হ'বগৈ।

স্নোগান: কমল ফুলৰ সমান উপৰাম হোৱা তেতিয়া প্ৰভুৰ স্নেহ প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব।

!! ཨྐྱམ་ སྐྱའིྣ !!